

DUSTY

Zázrak o Vánocích

Jan Andersen

 C P R E S S

Dusty

Zázrak o Vánocích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen
Dusty: Zázrak o Vánocích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DUSTY

Zázrak o Vánocích

CPress

Brno

2019

Pro Lottu, Abby, Spota, Carlose a Akiru

Když uslyší štěkat další psy, okamžitě ví, že něco není v pořádku. Je tam příliš mnoho psů a jejich štěkot nezní, jako by si hráli. Ale není to ani štěkot bojovný. Ti psi se neperou. To táhlé vytí a kňučení, které do toho hluku zaznívá, však nevydávají psi, kteří by byli úplně v pohodě...

Vzápětí se zapře předními tlapkami o zem a zůstane stát jako přimražený. Náhle je mu jasné, co ten štěkot a vytí znamenají. Když Pavel netrpělivě zatahá za vodítko, slabě zakňučí a lehne si na břicho.

„Tak co je?“ říká Pavel. „Zbláznil ses? Pojď, jdeme!“

Ale on se nehýbá z místa. Jen zdola úzkostlivě vzhledne k Pavlovi, zároveň se mu však zježí srst na krku a on už napíná svaly, aby vyskočil a trhnutím se osvobodil. Jestli ho Pavel bude chtít nutit jít dál, uteče. A je mu úplně jedno, jestli se Pavel zlobí! Dál s ním prostě nepůjde, rozhodně ne tam, co jsou ti ostatní psi. To se bude raději

zase schovávat po lesích a toulat se za tmy od popelnice k popelnici, aby někde našel něco k snědku. Dokonce ani kočky a krysy, co se po nocích toulají venku, ho neděsí tak jako to místo za vysokým plotem, kde pořád štěkají ti psi. Tam už se nikdy nevrátí!

Dodnes nezapomněl, jak to tenkrát bylo. Pamatuje si to naprosto přesně. Otec jeho tehdejší rodiny mu připnul vodítko a řekl, že si vyjdou na menší procházku. Větší holčička a matka stály ve dveřích, plakaly, a když ho otec táhl pryč, ani se na něj nepodívaly. Jenže otec lhal. Nešli na žádnou procházku. Jeli přes veliké město tramvají a najednou byli v domě, kde ho otec prostě nechal a rychle zmizel. Neřekl ani něco jako třeba: „Čekej tady, dokud se nevrátím. Nebude to trvat dlouho. Brzy budu zpátky, slibuju!“

A vůbec už se nevrátil. Jakýsi cizí muž ho odvedl na dvůr, kde stála nízká budova s kotci z drátěného pletiva. V každé té kleci byl další pes a všichni štěkali a kňučeli u drátů, když je mijeli. Pouze poslední klec v řadě byla prázdná. Až příliš pozdě pochopil, že je určena pro něj!

Už si nepamatuje, kolik dní tam strávil, ani kolik nocí tam zoufale vyl na měsíc. Byl sám a měl strach. Klec byla tak malá, že ušel pokaždé jen pár kroků tam a zpátky a vždycky hned zase narazil na pletivo. A nebo musel

běhat dokolečka a honit se za vlastním ocasem, protože nic jiného se tam dělat nedalo.

Ten cizí muž mu vždycky ráno a večer přinesl něco k snědku. Také ho brával ven a někdy mu i kartáčoval srst, ale nikdy na něj neměl moc času, protože se musel starat i o ostatní psy.

Jediná změna nastávala, když je všechny vypustili na oplocený trávník. Teprve tehdy se mohli pořádně proběhnout a vzájemně se seznámit a pozdravit. Nebylo to však vždycky příjemné. Pokaždé se totiž našlo pár psů, kteří vyhledávali pranice a chtěli se rvát. Tehdy se naučil, jak je důležité umět se pořádně naježít, aby vypadal větší. A také důkladně odhrnout pysky, aby ostatní viděli, jaké má zuby. Tlumeně vrčel, až to v hrdle brní, a upřeně se dívat druhému do očí, až protivník nakonec stáhl ocas mezi zadní nohy a raději vyklidil pole. Zrovna tak často se ale stávalo, že byl bit. Někdy se do něj dokonce dalo hned několik psů pohromadě, a to měl štěstí, když z toho vyvázl bez ošklivého pokousání.

Byli tam samozřejmě i psi, kteří byli hodní a s nimiž si mohl pohrát. Ale vlastně všichni byli především vystrašení a báli se návratu zpátky do kotců.

Někteří psi za sebou navíc měli ošklivé zážitky, což na nich poznal podle toho, že se krčili a zalézali do kouta,

jakoby měli každou chvíli dostat výprask. A za noci z nich cítil jejich strach, když ve svých kotcích kňučeli samou osamělostí, nebo když v panice procitli ze zlého snu a volali o pomoc.

Občas přišli nějací lidé a některého z nich si odvedli. On však lidem nevěřil. Neznal je! Proto nikdy neskákal na drátěné pletivo jako ostatní psi a nevrtil horlivě ocasem. Když k němu promlouvali, jen ukazoval zuby a vrčel. Nechtěl, aby si ho vybrali nějací cizí lidé. Stále doufal, že se pro něj vrátí jeho původní rodina. Proto se odtamtud neměl šanci dostat.

Po nějaké době si ale uvědomil, že je něco špatně. Možná se něco stalo, a proto pro něj nepřicházejí. Takže se musí dostat z toho drátěného kotce a z domu s vysokými ploty a najít je!

Když se příště před jeho kotcem objevili nějací lidé, naklonil hlavu na stranu, svěsil jedno ucho a tlumeně ňafnul. Pak předvedl pár kousků, jimž se stihl naučit. Skulil se na bok a převalil se. Popoběhl kousek dozadu na zadních nohách. Když mu začali tleskat, věděl, že má vyhráno.

Cizí lidé si půjčili vodítko, aby si ho mohli vzít ven. Na louku na druhé, svobodné straně plotu! Měli s sebou míček a ten mu házeli. Na to ho ale museli pustit

z vodítka. Jednou jim míček poctivě přinesl, podruhé se dal ale na útěk, jak nejrychleji dokázal.

A přesně tak to teď udělá znovu. I když je to Pavel, kdo ho vzal na vodítko. Jen bude muset počkat na vhodný okamžik, až nebude Pavel dávat pozor, a pak mu uteče.

1. kapitola

„Copak je, Dusty?“ říká Pavel a naklání se ke svému psu. Když se ho dotkne, aby ho pohladil po kožíšku, jasně cítí, jak se pes chvěje. „Co je to s tebou? Ty se bojíš?“

Vzápětí se Pavel plácne dlaní do čela.

„Bože, já jsem blázen! Samozřejmě, že se bojíš! Ty slyšíš štěkat psy a nejspíš si teď myslíš, že tě chci dát zpátky do útulku. Ty si pamatuješ, jaké to tam bylo, vid’? Ale nemusíš mít strach, já tě tam nikdy nedám zpátky, to snad víš!“

Pavel Dustyho pevně obejmě a Dusty mu olízne ruku. Když však chce Pavel jít dál i s ním, pes se opět vzpírá. Svěsí uši a stáhne ocas mezi zadní nohy. Rozhodně nevypadá, že by Pavlovi uvěřil!

Vlastně je to jasné, pomyslí si Pavel. Kdybych měl za sebou to, čím si musel projít Dusty, nejspíš by mi trvalo hodně dlouho, než bych dokázal alespoň projít kolem něčeho, co by jen vzdáleně připomínalo útulek. Přece jen se však neubrání zlosti. Dusty už přece musel pochopit, že on by mu nikdy neudělal nic zlého. Navíc opodál postává stará paní a ta si teď Pavla podezíravě měří. A Pavlovi je náhle trapně z toho, že ho Dusty neposlouchá. Ta stará paní si teď určitě myslí, že on psům vůbec nerozumí...

„Kam toho svého psa táhneš?“ zeptá se paní vzápětí a dívá se na Pavla tak nevlídně, jako by byla přesvědčena, že Dustyho týrá. „Taková krásný pes a ty ho hubuješ! Všechno jsem to viděla. Ty ho chceš dát do útulku?“

„Ne, to nechci,“ odpoví Pavel uraženě. Pak se sehne a Dustyho zvedne do náruče. Pes je tak ohromený, že jen zatřepe tlapkami a ihned se pokusí Pavlovi olíznout obličej. Pavel rychle odvrátí hlavu a jemně Dustyho pohladí po kožíšku.

„Pojď, Dusty, jdeme,“ říká a Dusty vrazí čenich do šály, kterou má Pavel omotanou kolem krku. Pořád se ještě třese a hlavně je pěkně těžký, ale než stačí ta stará paní ještě něco říct, Pavel se otočí a dlouhými kroky odchází.

Když už je u vrat útulku, slyší, jak za ním paní něco volá.

„Já jsem to věděla! To je ale nestydatost, odložit takového pěkného psa. Měl by ses stydět, chlapče! Ty snad nemáš rodiče, aby tě poučili, že se takové věci nedělají?“

„Klid, hlavně ticho, Dusty,“ šeptá Pavel. „Ta vůbec netuší, jak se věci mají, vůbec ji neposlouchej.“

Samozřejmě však ví, že ta stará paní má pravdu. Rozhodně je velice ošklivé dávat psy nebo jakákoliv jiná zvířata do útulku jen proto, že někdo nemá čas věnovat se jim a pečovat o ně. Jenže on nechce Dustyho odložit v útulku, on má v úmyslu něco docela jiného!

Jenže ta žena v pracovní kombinéze, která před ním teď otevřela dveře, mu položila přesně tutéž otázku. Ještě dřív, než stačil vůbec něco začít vysvětlovat.

„Aha,“ povídá ta žena, „tak tu zase máme někoho, kdo se chce zbavit psa!“ Pavel si uvědomí, že její hlas zní podrážděně, jako by jí sem lidé vodili jednoho psa za druhým. Jenže ono to opravdu vypadá, jako když Dustyho chce odložit! „Už toho začínám mít dost,“ říká ta žena. „To si nemůžete napřed rozmyslet, jestli máte na to zvíře vůbec čas? Ale ne, pořád je to stejné, napřed se koupí zvíře, a když to panstvo omrzí nebo se zjistí, že s ním je moc práce, vždycky se o něj přece můžeme postarat my!“

„Je to úplně jinak, pletete se!“ povede se Pavlovi konečně taky něco říci. „Já se Dustyho vůbec nechci zbavit.“

Opatrně Dustyho postaví na zem a znovu ho pohladí. Dusty se mu přitiskne k nohám a tichounce zakňučí.

„Ten pes je vyděšený,“ všimne si žena z útulku.

„Já vím,“ odpoví Pavel, když se napřímí. „To je tím, že slyšel výt psy v kotcích, když jsme sem přišli. On taky býval v útulku. Pak se odtamtud ale dostal a teď je u nás a my se ho nikdy nevzdáme. Je opravdu chytrý, řekl bych, že chytřejší pes ani nemůže být. A kromě toho jsme Dusty a já kamarádi. Proto jsme taky tady.“

„Cože?“ zeptá se ta žena. „Vůbec nechápu, co tím myslíš.“

Samozřejmě, pomyslí si Pavel. Chápe, že to, co říká, nemusí být zrovna nejsrozumitelnější. Zhluboka se nadechne, aby všechno vysvětlil.

„Takže je to takhle..., já jsem Pavel. Bydlím nahoře v té staré vile u lesa. A naše sousedka...“

„Je Klára,“ přerušila ho ta žena a přikývla. „Klára Besenbinderová, moje stará kamarádka. Ted' už vím, od koho jsem o tobě slyšela. Hodně mi o tobě vyprávěla. O tobě a o tvém psu Dustym.“

Ted' už zní její hlas podstatně vlídněji. Dusty, sotva zaslechl své jméno, začal vrtět ocasem a pokusil se na ni skočit.

„Nech toho, Dusty!“ zavelí Pavel. „Místo.“

Dusty si lehne vedle něj, ale nespustí zrak z té ženy. Upírá na ni pohled tak dlouho, až se nakonec sehne a podrbe ho. Dusty se okamžitě převálí na hřbet a nastaví břicho.

„Tohle on nedělá každému,“ řekne Pavel. „Vypadá to, že se mu líbíte.“

„To doufám! Nakonec – není to první pes, kterého tu vítám.“

„No... ale víte, já... no, chci říct, že já ho tady opravdu nechci nechat,“ vysvětluje Pavel rychle v obavě, že ho ta žena pořád ještě nepochopila.

Žena opět přikývne. „Tak povídej, oč jde.“

A tak se Pavel dá do vyprávění. Říká, že slyšel od paní Besenbinderové, co se v útulku v nedávné době stalo. Že se odtud několikrát ztratila zvířata. Prostě jen tak. A nikdo nemá tušení, kam se poděla. Jediným vysvětlením je, že byla ukradena.

„Ano, to bohužel souhlasí,“ přisvědčí ta žena. „A my nemáme ani ponětí, kdo by mohl být ten zloděj. Obávám se ale, že to bude nějak souviset s Vánocemi.“

„Cože?“ zeptá se Pavel užasle, protože teď je to pro změnu on, kdo nechápe.

„Vánoce jsou tu za chvíli. Možná někoho napadlo potajmu si tady opatřit zvířata a ta pak darovat k Vánocům.“